

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 8000/20
14.10.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Миње Бикицки и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., Босна и Херцеговина, чији је пуномоћник Владан Готовац, адвокат из Београда, Кларе Цеткин 19/2, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, ради поништаја решења број 401-10040/2020-001 од 02.03.2020. године, у правној ствари неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној 14.10.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбачена је, као неблагоприятна, пријава потраживања коју је поднео АА, овде тужилац, заведена под бројем 401-10040/2020-001.

Тужбом поднетом Управном суду дана 23.05.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да није могао раније да сазна за јавни позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње, који је објављен 23.02.2017. године, с обзиром на то да живи у руралном подручју, да не чита новине и не користи интернет. Сматра да пропуштањем рока не може да изгуби право на пријаву потраживања старе девизне штедње, те додаје да је недопустиво да исту изгуби због тога што није сазнао за поменути рок. Са изнетих разлога предлаже да суд поништи

оспорено решење, обавезе туженог да му на име исплате дуга исплати ... евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, заједно са законском затезном каматом почев од 28.04.1992. године и да га обавезе на накнаду трошкова парничног поступка колико буду износили, заједно са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и из исправа садржаних у списима предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 10. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ ("Службени гласник РС", бр. 108/16, 113/17 и 52/19), прописано је: да ће ради утврђивања права из члана 9. овог закона, Управа објавити позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње у "Службеном гласнику Републике Србије" и у по једном високотиражном дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ (став 1.); да ће се позив из става 1. овог члана објавити и на званичним интернет презентацијама Министарства финансија, Управе, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије (став 2.).

Одредбама члана 11. истог закона прописано је да се пријава потраживања може поднети у року од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ из члана 10. став 1. тог закона (став 1.), да се по истеку рока из става 1. овог члана губи право на потраживање по основу неисплаћене девизне штедње из члана 1. овог закона (став 2.), док је одредбом члана 16. став 2. прописано да Управа одбацује пријаву потраживања, између осталог, и ако је пријава неблаговремена.

По оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган, када је оспореним решењем, одбацио, као неблаговремену, пријаву потраживања тужиоца по основу девизне штедње и за своју одлуку је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне прихвата овај суд. Ово стога што из списка предмета и разлога образложења оспореног решења, а што се тужбом и не спори, произлази да је тужилац на основу јавног позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње објављеном дана 23.02.2017. године у високотиражним дневним листовима који се дистрибуирају на целој територији бивше републике СФРЈ (ближе наведеним у образложењу оспореног решења), и на званичним интернет презентацијама туженог, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије и у "Службеном гласнику Републике Србије" број 13/17 од 24.02.2017. године, пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем 401-10040/2020-001 поднео дана 04.02.2020. године, због чега је тужени

орган, на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, применом члана 16. став 2. наведеног закона, донео оспорено решење. Како је рок за подношење пријаве почео да тече објављивањем позива дана 23.02.2017. године и исти је сагласно члану 11. став 1. напред наведеног закона, истекао дана 23.02.2019. године, то је, по оцени суда, правилан закључак туженог органа да је пријава поднета по истеку рока од две године од дана објављивања позива и да исту стога треба одбацити као неблаговремену.

Нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима се указује на разлоге због којих тужилац није могао да у законом прописаном преклузивном року, благовремено поднесе пријаву потраживања. Ово са разлога што је позив за подношење пријава потраживања по основу девизне штедње тужени орган објавио у складу са одредбама члана 10. ст. 1. и 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, из чега следи да је исти, без било каквих ограничења, био јавно доступан и прецизан у погледу рока у коме се може поднети пријава потраживања, а који рок је одређен и чланом 11. став 1. наведеног закона, који је такође објављен у “Службеном гласнику РС”. У вези са изнетим, суд указује и на устаљену праксу Европског суда за људска права према којој начело законитости, које се односи и на квалитет закона, подразумева да закон треба да буде адекватно доступан и предвидљив - формулисан са довољно прецизности да појединцу омогући да, у мери која је разумна у датим околностима, предвиди последице које одређена радња може имати (видети *The Sunday Times против Уједињеног Краљевства (број 1) пресуда од 26. априла 1979. године, серија А број 30, стр. 31, став 49;*).

С обзиром на претходно изнето, суд налази да је тужилац, пропуштањем да поднесе пријаву потраживања у довољно јасном и предвидивом законском року, из разлога на које се позива, довео себе у ситуацију да његова пријава буде одбачена као неблаговремена, са ког разлога нису основани наводи тужбе да пропуштањем рока не може да изгуби право на пријаву потраживања старе девизне штедње. Ово из разлога јер се ради о преклузивном року чијим протеком се губи право на предметно потраживање.

На основу изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције на начин како је предложено петитумом тужбе, Управни суд је нашао да предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, па самим тим ни за могућност примене одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за решавање у управном спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора (очигледном омашком у тужби тражени трошкови парничног поступка), имајући

у виду да није успео у овој управној ствари, па је, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чл.150. и 153. Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС”, бр.72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.10.2021. године, 16 У. 8000/20

Записничар
Јелена Поповић, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Богдановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА